

Пише: Небојша Јовић

„Нека је проклета земља где су пашчад пуштена, а камење свезано...“ Годинама ми, Срби са Космета упозоравамо да Србија иде за својим „вођама“ и да ће стићи тамо где и „јунаци“ Домановићевог романа. Мали чиновник МИП-а заби колац Србима на Космету и уђе у историју српског бешчашћа. И поче „европска Србија“ да слави. Вичу: „Победа, добијамо кандидатуру ЕУ и решен је проблем Косова, готово је“. Е, па, није готово. Бар што се Космета тиче, тек је почело.

Уставни суд Србије хитно се мора изјаснити да ли су споразуми о омогућавању Косову да заживи као функционална, добросуседска држава, уставни или нису. До тада, Борку Стефановићу, који је потписао акте којима јужна српска покрајина добија све прерогативе државе и који је стављао потпис на поједине акте који су у моменту потписивања били противни законима државе Србије, превентивно би требало одузети пасош и покренути кривичну одговорност. Иако прокажен, Слободан Милошевић је изашавши из рата са НАТО-ом успео да издејствује нераскидиву копчу са Косметом, Резолуцијом 1244 и Кумановским споразумом у којима стоји да је Космет саставни део Србије, као и могућност повратка 999 припадника војске и полиције на Космет. Од 1999. до 2008. године, ниједна власт није инсистирала на овом нашем праву. А онда 2008. почиње „евроокупација“ Србије.

Најпре се Унмик као „стожер“ Резолуције 1244 нашао на удару ЕУ и нашег државног врха. И то је била „прва победа“. Уместо Унмик суда и институција добисмо албански суд и албанске институције. Следећа победа је „план у шест тачака“, који је био толико јак и транспарентан да, осим што никада није заживео, нико ни дан-данас не зна шта је тачно садржао. И онда поче игра „лудог и збуњеног“. Наша држава ни једног тренутка није била луда. Следећа „победа“ је била захтев Међународном суду правде да се изјасни о проглашењу независности Космета. Текст захтева (очито писан ван Србије) конципиран је исто као и оптужница Артуковићу, која га је теретила за оно за шта није крив, а не за оно за шта је и те како крив. Министарство спољних послова заузима став да проглашење независности није супротно међународном праву. Потом стиже најаву „нове победе“, подношење резолуције СБ УН на усвајање, која ће (писана овог пута у Србији) потрети став МСП-а о проглашењу независности Косова. Дође врх државе у парламент да искаже поштовање према закону и изасланицима народа. Међутим, у минут до 12 појављује се нека нова ЕУ-САД резолуција ниоткуда. И гази се воља

народа, скупштинска резолуција и наши доказани пријатељи у СБ, Русија и Кина, које Србија као да свесно жели да изгуби, не би ли, ни од кога брањена, лакше могла бити комадана?!

Годинама нас убеђују да Космет није услов за кандидатуру у ЕУ, да би недавно и то коначно признали, за шта би требало да снесе консеквенце јер су били или наивни или недобронамерни и свесно лагали свој народ. И у једном и у другом случају одговорност је неизбежна.

Тако да није са Косметом ништа готово. Напротив, тек почиње.

Аутор је председник Српског националног већа за Косовску Митровицу